

man driver Politik, skal man aldrig se bort fra, hvad der er bestemte faktiske Faktorer. Jeg føler mig altsaa forvissat om, at der vil blive nedsat et Udvalg, som alvorlig vil arbejde i denne Sag, og det er, som sagt, særlig til dette Udvalgs Overveelse, jeg vil nævne nogle Punkter. Det er ikke noget Nyt, jeg kan komme frem med, det tiltror jeg mig ikke Evne til, det er væsentlig Punkter, jeg ønsker Oplysning om, og jeg kan vel nok tillade mig at mene, at der er i ethvert Tilfælde Flere, om ikke i denne Sal, saa rundt omkring i Landet, der kunde ønske Oplysning paa disse Punkter, saa vel som jeg. Jeg vil forudstille den Bemærkning, at det for mig aldeles ikke er tvivlsomt, at det er Noget, som Pligten og Væren fordrer af Landet, at man gør Alt, hvad man kan, for at værne om sin Selvstændighed. Det kan være, at der er større eller mindre eller slet ingen Chancer for at feire, dersom man kommer i Krig mod overmægtige Sjænder; men selv om der er saare liden eller ingen Chance for at feire, mener jeg, at der ikke kan være Tale om at opgive Forsvaret. Der er Danstændigheder, under hvilke den enkelte Mand, der er i Besiddelse af nogen Væbe og Selvfølelse, ikke opgiver Forsvaret, om han end mener, at han under Kampen vil have nok saa ringe Chancer for et heldigt Udfald, og hvad der gjælder den Enkelte, gjælder ogsaa om Nationen. Men jeg vil sige, at den Maade, hvorpaa et Folk, en Nation stiller sig med Hensyn til sit Forsvar for sin Selvstændighed og Uafhængighed, er netop Noget, der kan give Vidnesbyrd og ogsaa af andre Magter opfattes som et Vidnesbyrd om, i hvilken Grad det paagjældende Folk eller den paagjældende Nation fortjener at leve som selvstændigt Land, og denne Udlandets Dom om Folkets eller Nationens Værdighed og Krav paa Selvstændighed, kan faae afgjørende Indflydelse paa, hvorvidt man vil respektere Kravet paa Selvstændighed. Man maa for mig gjerne kalde mig Idealist; men jeg vil ikke opgive Troen paa den Verdensstyrrelse, at intet Folk, ingen Nation gaar til Grunde eller bliver udslettet, som virkelig med Dygtighed, Kraft, Mod og fast Villie værner om sin egen Selvstændighed og derved søger at godtgjøre sin Berettigelse til Selvstændighed. Men naturligvis, deri giver jeg

den ærede Krigsminister Ret, at man kan ikke forlange af noget Land, at det skal gjøre Mere, end det kan. Hans Uttring om, at man skulde forsvare sig, ruste sig, saavidt man har Raad til det naturligtvis, maa jeg tiltræde; thi ikke blot er det i og for sig en unaturlig Ting at forlange Mere af Noget, end han kan; men jeg vil sige, at det vilde være en ren Misforstaaelse, en Daarstab at indlade sig paa Noget, som man ikke kunde magte. For det Første vilde man jo ikke naae Maalet, og det, der var blevet offeret, vilde være kastet bort. Men jeg vil særlig fremhæve, at det forekommer mig at være yderst uheldigt, om man navnlig paa det Omraade, hvormed her er Spørgsmaal, vilde begynde paa Noget, som man ikke havde Kraft nok til at gennemføre, saa at man maatte standse paa Halvveien. Derfor forekommer det mig at være ganske naturligt, at man maa søge at gjøre sig det klart, hvorvidt Landets Evne strækker til. Jeg skal senere komme til at berøre, hvorfor jeg mener, at Forsvaret derfor maa være noget relativt. Man kan ikke opstille, tror jeg, Noget som absolut Grændse for ens Evne. Hvad man kan udrette hvad man kan naae, maa for en stor Del bero paa, hvad man er i Stand til at udrede. Det Første, jeg i denne Henseende ønsker bragt paa det Næne, er, hvad man overhovedet mener at der udkræves til at ordne Danmarks Forsvar paa den Maade, det er foreslaaet, og som man tænker sig. Der foreligger for os to Lovforslag, et om en overordentlig Bevilling til Landbefæstninger, et andet om en overordentlig Bevilling til en Udvidelse af Kjøbenhavns Søbefæstning. Naar man lægger sammen, hvad der efter disse Lovforslag kræves, saa bliver det jo noget over 46½ Mill. Kr. Jeg veed nu ikke, hvorvidt man tænker sig at ville gaa ud over dette Beløb. Det er mig ikke ganske klart, hvor vidt man mener at kunne blive staaende ved de Forlangender, her ere stillede, eller om man anser det for nødvendigt at gaa videre og forde yderligere Forsvarsforanstaltninger. Jeg veed, at der har været et Tidspunkt, hvor man har fordret yderligere Befæstningsanlæg, men jeg veed ikke med samme Sikkerhed, hvorvidt man vil opgive dem og nøies med, hvad man her begjærer, eller om der skal følge Mere efter. Den meget ærede Krigsminister sagde jo i Gaar